

Sárközi Mónika

hírek

A "titkárnö" Christine szerepéről álmodik

Beszélgetés a Mandala Dalszínház művészeti titkárával, Szinyei Andreával

Hogyan kerültél kapcsolatba a színházzal?

Gimnazista koromban kezdődött, amikor a Zrínyi Ilona Gimnázium, akkor még Webber kórusának voltam tagja, és a Macskák című musicalt mutattuk be. Nagyon tetszett a zenés színházi műfaj, de mivel teljesen már jellegű tanulmányokat folytattam (Nyíregyházi Főiskola, történelem-francia szak), így csak hobbinak tekintettem az éneklést.

Mióta vagy tagja a Mandala Dalszínháznak?

A színház megalakulása után a társulat vezetői elhívtak egy felvételi meghallgatásra. Ezen sikeresen túljutottam, és felvettek a társulatba. Ez 1992 tavaszán történt. Először mandalásként 1992 októberében léptem színpadra a József és a bűvös kabát című musicalben. Ez tíz évvel ezelőtt volt.

Jelenleg milyen feladatokat látsz el a társulatban?

A színházban művészeti titkárként dolgozom, de emellett az egyik leggyakrabban foglalkoztatott színésze vagyok a társulatnak. Művészeti titkárként elsősorban a nyíregyházi előadások szervezése, illetve a bérletes előadások koordinálása a feladatom. Fontos teendőm az egyes előadások szereplőivel való próbák, illetve előadások egyeztetése. Aszínház irodájában gyakran titkárként is kell tevékenykednem.

Eddig hány szerepet játszottál?

Mivel a tíz év alatt egy darabon belül több szerepben is sikerült kipróbálnom magamat, körülbelül most járhatok a harmincadik szerepemnél. Nagyon gyakran osztanak rám koromnál idősebb, és gyakran gonosz szerepeket. Ezek mindig nagy kihívást jelentettek

számomra, mert szerintem egy negatív szerepet nehezebb eljátszani, mint egy pozitívát. Nagyon szeretem a Sztárcsinálók című első magyar rock-operában Agripinna figuráját.

Volt-e olyan szerep, amit nem szeretnél?

Hál' istenek, ilyennel még nem találkoztam. Remélem ezután sem fogok.

Van-e szerepálmód?

Az én szerepálmom valóban csak egy álom,

mert olyanról van szó, amit az adottságaim miatt sohasem tudnék énekelni. Konkrétan az Operaház fantomja című musical Christine szerepére gondolok. Ez egy gyönyörű koloratúr szoprán szerep, én pedig egy mezzo alt hangú nő vagyok.

Mi a következő darab, amiben szerepet kaptál?

Ez egy régi-új darab, a címe Dr. Herz. Ezt a musicalt már 195-ben bemutattuk, de néhány előadás után kényszerűség miatt abba kellett hagynunk. Idén úgy döntött a színház vezetése, hogy ismét bemutatjuk ezt a darabot. A bemutató 2002 december elején lezajlott. Én, ahogy hét évvel ezelőtt is, egy idősebb asszony alakját öltöm magamra, aki nem veti meg az italt, de tele van szeretettel és jószándékkal...

ötlet

Van kedved naplót írni?

Ha engem kérdezel, én személy szerint bagatell dolognak tartom a naplórírást, azt, hogy naponta datáljak valamilyen (látszólag) fontos eseményt az életemből. Ám a lélekébüvőreket szerint ez igen fontos és hasznos időtöltés unalmas perceinkben!

A naplórírás alapvető emberi vágyat elégít ki: az önkifejezés vágyát. Kitorhatsz, mint egy vulkán; szabadon írhat az örömeidről („Hál' Istennek megvan a kettes...”), sikereidről („Ki tudtam puskázni mindent...”), ugyanakkor papírra vethetjük életünk szürke perceit, vagy kifejezetten borús pillanatképeit is („Mennyibe kerül az utolsó UV?”).

Hasznossága abban rejlik, hogy segít jobban megismerni önmagad, s lehetővé teszi, hogy gátlások nélkül fejezd ki érzéseidet. Hiszen valld be, vannak dolgok, melyeket még legjobb barátodnak/barátnődnek sem kötnél az orrára...

A napló írása során mérlegelheted életed („Ha most is meghúznák, én könyírom magam!”), új célokra tűzheted ki magad elé („Váltaképpen, diploma nélkül is lehet élni...”), illetve megoldó kulcsokat találhatsz az előtted álló akadályokra („Azt hiszem, halasztok egy évet...”).

A minden kezdet nehéz közhely vonatkozik a naplórírásra is. Az ember ugyanis nem tudja, hogy konkrétan miről írjon, mindezt milyen gyakorisággal tegye, és végül, de nem utolsó sorban: mennyire legyen őszinte (önmagához). Nos, gond egy szál se! hogy egy újabb közhellyel éljek. Írj sokat vagy keveset, amennyit jónak látsz; olyan gyakran vagy ritkán, ahogy gondoldod, és légy maximálisan őszinte, hiszen (elméletileg) senki más nem fogja látni gondolataidat. (Éppen ezért a nyelvtani vagy helyesírási szempontok betartása is másodrendűvé degradálódik.)

Ha később, talán év(tized)ek múlva elolvasod feljegyzéseidet, meglevenednek és életre kelnek majd az értékes pillanatok (pl. UV-csekk befizetése, éjszakába nyúló bulik, iskolai bombardiádok), mindazon érzésekkel együtt, anno melyeket anno a dácumál éreztél („Amikor hót' másnaposan vizsgázni mentem...”).

A naplód nemcsak feltárja az örömeidet, bánataidat, gyengeségeidet és erősségeidet, hanem segíthet megvizsgálnod és értékelned, hogy milyen ember is vagy, illetve céljaidal összhangban alakítod-e az életed.

Tody

tárca

Kállai János

A pandás bélyeg

Kiment. Az előszobába. Oda, ahová csak akkor. Amikor el... Szán dé ko zo tt tö bb sz ör. Is... De a há ló zs ák kigöngyöletlenül, a válltáska bepakolatlanul, esernyő a tokjában. Maradt. Most, hogy már tudta...

Nem adott magának töprengésre időt, csak a sietség... Az, ami miatt távoznia... Kell! Megmondta: innen, ebből, tőle és hozzá nincs return

rötür, retür, comeback, vazvrásényije...

Ízlelgette. Nincs. Tejbúraba foglalt kommersz

égő pislákol a dohszagú szekrények fölött. A

felső polcra leemelte... Minek, hiszen amit

vinne magával, bővli. Hanyaggá silányított élet.

"Alteregója" lett egykori törekvéseinek - így

fogalmazták, akik semmit sem tudnak pontosan,

semmit az égvilágon.

Keserű volt minden, mandulakeményiségű

rágalmakat roppantott szét szuvasodó fogaival...

Ötletlenül csomagolt, ha ételment nem is.

Úgysem lesz rá... A legszükségesebbet. Talán

egy szalvétába csavart, kökeményre szikkadt,

hamuba sültet, vagy azt sem... Parancs -

teljesíteni, azután lelépni!

Kattant a zár, nyílt a kalitka. Kitéremkedtek

hi va tl an ul a bűc sú z á s ha ng (a l a k) ta la n

szintagmái. Elkopogott a néptelenségben fenyflő

folyosón, hogy vissza sohasem... Lefelé

eg ys ze rű bb... Lé pc s ő fo ko k. Jó l is me rt

sz em ét hu ll á m ok, új s á g fo s z l á n y o k k ö z é

hullajtott joghurtosdoboz, kéttengelyes üvegek,

csikkhalmazok. Alig virradt, máris... Várakozott

picit, nehogy bárki gyanút... Félelem. Menekült a megfutamadások

torokszorító nyomorúságával.

Később a pályaudvaron. Csoporosultak. Ott, talán, a leromlott élet

valamiféle megoldása. Távozó-kérzők, hullámzó, gyomorkavaró

lúktetés, de mégis, legalább...

Ő viszont bozonymosan: semmi, semmi, ami tarthatna benne... Lelke a sínek között verte magát, mint szárnytörött rigó... Jegyet vett a sehová sem tartó ember információ-hiányos lezserségével... Oda-vissza... Ugyan... Vissza... Nincs... Apró?Nincs... Az sincs...Semmi sincs...

Postaablak... Boríték... Pár sor csak, néhány mondat, mielőtt felszállna... Bélyeget rá, nehogy majd portósan... Bélyeg! Gyönyörű... Szomorúszemű pandamac nézett rá a színes, fogazott szélű négyzetecskéről... Rárgasztotta... Címzett... Hja, igen, a címzett! Van?Létezik? Nem lehet tudni... Bizonytalan, mint a...

Nem akart fájdalmat, kínlódat, mégis bedobta a ládába, útjára eresztette a döbbenetet, az elbocsátót, a koráns em szépet... Poétához illetlent, mert hevenyészett, mert... Nem mert, nem, sohasem volt bátor, de most az egyszer igazán...

Haldoklik a világ, vele pusztulok - gondolta... Majd javított: nem vele, hiszen nélküle, hane m bele, és a magányos farkasok félrehúzódo szemérmességével.

Keress, ha akarsz, sohasem találsz rám... A vádaskodás, az engem becsmérő, kihull a tévelygő időből - amiben gazeemberré lenni sem sikerült -, benne csak te maradhatsz ott

egyedül, when the sky will tumbling down...

Kilenc óra húszkor az inter city elhagyta a... Elhagyta. Igen. El... December volt, a téli havazások mindent betakaró és a mindent feledtető útnakeredések időszaka...

A felsőoktatás kulcskérdéseiről a rektori konferencián

Az egyetemek vezetőinek grémiuma, a Magyar Rektori Konferencia (MRK) január 21-én ülésezett. Az ülésen számos, a felsőoktatást alapjaiban érintő kérdéssről esett szó: gazdaság és felsőoktatás kapcsolatáról, a bolognai folyamat állásáról, valamint a felsőoktatási reform helyzetéről.

A bolognai folyamat jelenlegi állásáról Fésüs László, az MRK Bologna Bizottságának elnöke tartott beszámolót. A folyamat állása az egyes tudományterületeken meglehetősen egyenletlen: míg a műszaki, de különösen az informatikai területeken nagyon intenzív munka folyik, addig a természettudományi, bölcsészettudományi területeken még alig kezdődött el az ezzel kapcsolatos gondolkodás. Az akkreditált felsőfokú szakképzést teljesen külön kezelik majd, olyan értelemben, hogy nem lesz része az egymásraépülési rendszernek, de természetesen az üdvözlendő, ha vannak átfedések az egyes képzési típusok között, így adott esetben könnyebb átváltani egyikről a másikra.

vélemény

Válogatott szemétdolgaink

Európa már a szeméttárolónkban van! Uniós előírás lesz ugyanis a szelektív szemétyűjtögetés. És minékünk mint 2004. május elsején taggá való országnak el kell kezdenünk európaian szemétni. Mint aki halkán belelépett. Ám nálunk a szűkös központi költségvetésből erre még nem futja. Mondják ezt a polgármesterek, és a szórványos, de leginkább csak látványos próbálkozásról inkább nem is beszélnek.

A magyar konzervatív mentalitásból sem futja. „Nehogy má ismerkednem kelljen a saját szemetemmel!” kiált a szomszéd Józsi bácsi, és szelektíven bevágja a zacskóját a szomszéd kukájába. Még megetheti, ám nemsokára őt különböző színű konténert fog találni a régi, mocskos bádogdoboz helyett. Vigyázó szejmeit szemétnkre veti az EU, Józsi bácsi meg vagy kilép belőle, vagy megbékél és

válogat. Szerveset a zöldbe (amit még meg szeretne enni valaki), színes üveget a barnába, műanyagokat a zöldbe, natúr üveget a kékbe, papírt a fehérbe, sötét üveget a barnába. Most is kilökött valaki az utcában elhelyezett szelektív konténerbe natúr vagy színes üvegeket, ezért nem tudok aludni.

Ülök az ablakom mellett. Reccs, újabb üveg. Kétségtelen, helytakarékosnak helytakarékos, az újrafeldolgozást már mi megkezdhejük. Németországban „kukahekusok” járkák az utcákat, és ragasztanak matricát arra a kukára, amelyikben nem azt találják, amit szerintük kellene. Ha a német mintát követnénk, a matricás kukákat nem vinné el a mindenhol monopolhelyzetben levő szemét szállító cég. Állítólag így lehet blamálni a szabálysértőket a szomszédok előtt. Józsi bácsi „szarik bele”, mit gondolok róla.

Nekem azért már gondolatban kész is az üzleti tervem, tudom, mely 'alvállalkozókra' bíznom a matricázást. Már itt is az egyik: a Valaki, aki 'még meg szeretné enni'. Szegény. Nem marad soká, a szemetes titkainak feltárása nélkül is rájön, hogy ami benne van, az eszméletlen büdös. Valószínű ő is az lenne, ha újra át akarná szelektálni. Büdös és eszméletlen. Úgyis elkéshetett, a patkányok mindenhol informáltabbak. Most örülhet a szomszéd, aki eddig úgy próbálta távol tartani az ilyen szerencsétleneket, hogy úgy döntött, szemeteit a kuka mellett hamvasztja el inkább. Elég furcsa látvány volt a nagy betontömbök között füstölgő, a tollpárna égett szagát mindenhová elterjesztő, falusi csirkekopasztás aromájának nosztalgiaját keltő máglya. Ekkor örültem annak először, hogy a szemközi házból tűzoltódaru segítségével - lánglovag költözött.

Mérem a téli éjszakát. Hull a hó, csengőszó, jön a piros kukásautó. Leparkol a színes, EU-kompatibilis konténerek előtt, a tisztaságviselők kiugranak a KGST-kompatibilis autókból, és a konténerek tartalmát járművük hátsó nyílásába ürítik. Egymás után, mindegyiket. Amúgy, európai mintára. Így megy ez máshol is, olvashatjuk tudósítónktól. A kukások bizony mindenhol ilyen okosak: drágább szétszedni és újrafeldolgozni, mint lerakni vagy elégetni, és az új terméket vadonatúj nyersanyagból előállítani. Úgy tűnik, a 'szelektív törvény' rájuk nem vonatkozik, ők, bennfentesek lévén, magasabb erkölcsi nívójuk birtokában felülbírálhatják azt. No persze Németország ebben is biztos kivétel. Hogy is mondta egy honfitársunk századokkal ezelőtt? „Magyar és német egyesülni sosem fog.”

Ablakom alatt a válogatott szemétnét újra szövetséget köt, majd mehet az égetőtelepre. Újrafelhasználódik, hiszen nem vész el, csak átalakul.

Smánykó Igor